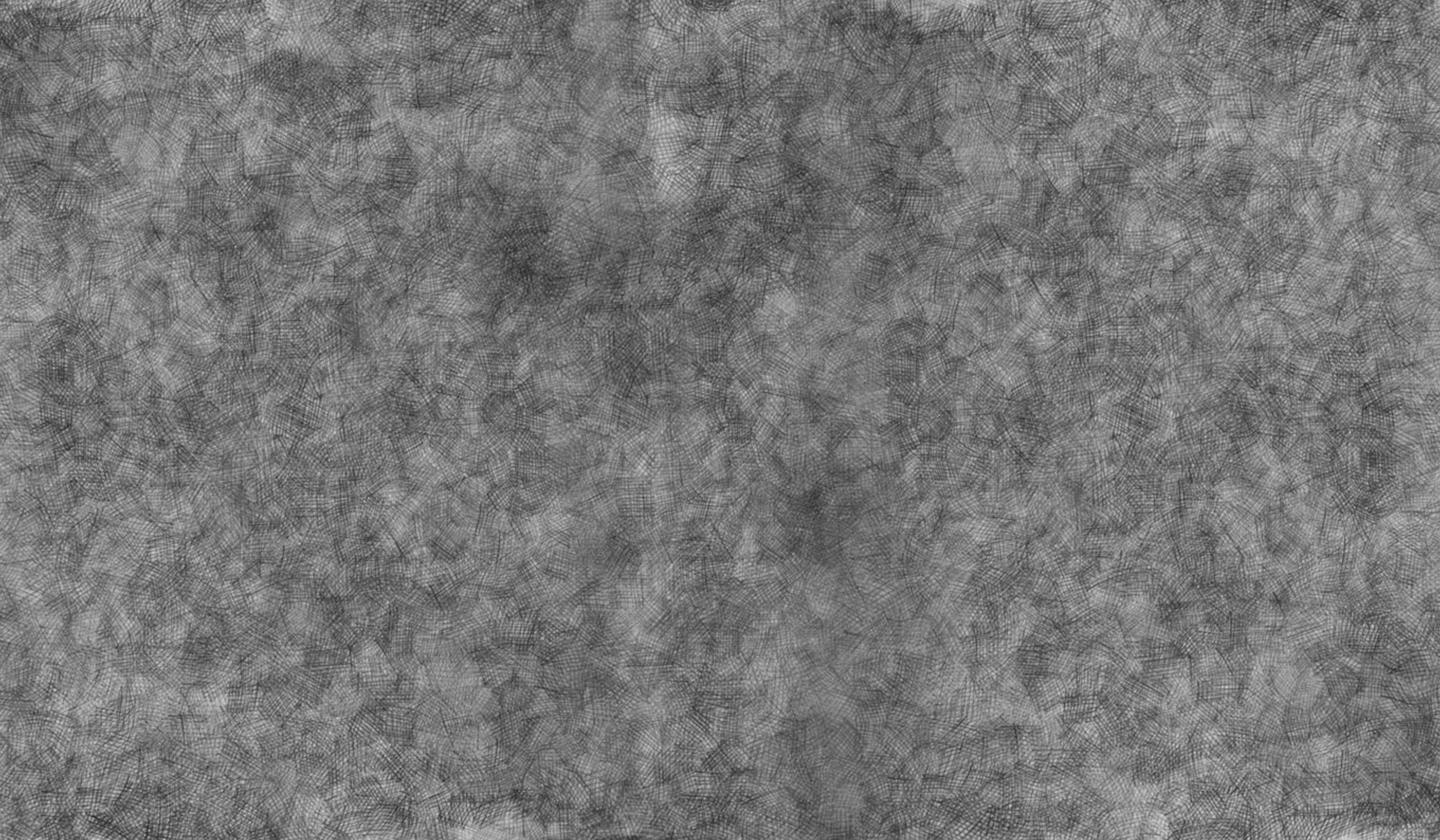

ISAURA CREUS

QUÈ DIRIA SI ET PARLÉS

Deu contes a l'ombra d'un monstre

ISAURA CREUS

QUÈ DIRIA SI ET PARLÉS

Deu contes a l'ombra d'un monstre

ÍNDEX

Pròleg	13
El so del silenci	19
Temps fugit	23
Un món encantador	27
Perfecció	31
L'últim desig	35
Monstres	39
Normalitat	43
Els homes no poden plorar	47
Perduts	51
Neva	55

A en Marc, l'encantador d'escorpins, per proporcionar-me un possible antídol que eradiqui el seu verí.

A en Carlos, per il·luminar-me una gran quantitat de camins cap a la creativitat.

A l'Albert, al millor company, al millor amic i confident, perquè tot és molt més fàcil quan tens un suport a l'abast. Que la càlida espurna de gel continuï encenent-nos les zones més fosques del camí.

A en Jaume, el meu home Encantador, per totes les converses de cafè que possiblement no arreglaran mai el món, però que poden ajudar-nos a trobar-hi un lloc.

A la Noemí i les seves caixetes, perquè no tinc cap mena de dubte que algun dia aconseguirà crear la seva gran obra d'art.

A la M^aÀngels i el millor dels seus somriures, per adonar-se i fer-me adonar que compartim monstres similars.

A la Yolanda, per ensenyar-me a agafar un llapis, per seguir el meu camí durant tants anys, per encomanar-me la seva passió per l'art.

Als meus pares, per obligar-me a lluitar i tirar endavant quan sembla que res és possible i que tot s'ha acabat.

Als meus set pecats capitals, Ana, Carla, Clara, Glòria, Aina, Cristina i Janina; per ser el pitjor enemic de la feina, per escollir sempre els moments més oportuns, per saber quan toca distreure's i no escalfar-se el cap.

A totes aquelles persones que, en diversos moments durant el procés, han intervingut o han volgut intervenir a la meua mirada, la meua forma de ser i de pensar.

PRÒLEG

El somni de la raó produeix monstres, vet aquí un gravat de Goya que il·lustra el pensament de tota una època. A vegades, l'art és capaç de fer parlar tota una generació en boca d'un sol artista. Són moments en què l'individu es fa petit i es veu com a meravellós objecte d'alguna cosa que el trascendeix: l'artista que posa veu a una generació, l'artista que anomena allò que no sabem dir, l'artista que expressa a través seu. És l'art, en definitiva, entès com una espècie de veritat: un camí que ha de ser (molt) honest i que no pot servir a (molts) senyors, un art que és més el resultat d'una cerca que no pas el producte d'una troballa. Aquest és el camí que aquest llibre de contes il·lustrats que teniu a les mans comença a recórrer. Són il·lustracions i contes que s'han anat fent, a la recerca del sentit que vulguessin anar expressant. Perquè comunicar era una de les paraules amb què aquest llibre es barallava: el silenci dels seus personatges, caixes que segellen veus, llàgrimes que s'esforcen a no caure, allò que et diria si et parlés... I malgrat tot, els contes i les

il·lustracions d'aquest llibre van començar a comunicar. Un monstre va aparèixer de sota del llit d'un esbós de narració i va començar a revelar una sòlida presència, imatge rere imatge. Alguns personatges el carregaven, com l'aclaparador (però també lleuger) llençol que tenyeix el pas de la nena pel mig del llibre; alguns altres —potser els més desgraciats— havien après a assemblar-se-li amb metòdica puntualitat; o a vegades només estava allà, senzillament allà, com una ombra o un espai massa immens... I potser és aleshores —potser quan veiem la mirada de la nena a través de la finestra a *Temps fugit*— que tenim la temptació de posar nom a aquell monstre. I potser és en aquest moment que l'art comença a esdevenir una cosa meravellosa i l'exigència ritual es revela com la més freda de totes les ombres que amaga —potser per a tota una generació— molts més monstres que no pas el silenci. I escric *potser* perquè l'art no és ciència i perquè aquest camí tot just comença... però també és un camí que ha començat molt bé. I permeteu-me que aquí no escrigui *potser*.

Marc Plana

EL SO DEL SILENCI

Cada diumenge al matí hi havia mercat a l'alegre Vila Xerraire. Tots els vilatans tenien per costum passejar-s'hi, compraven el que els hi feia falta, tafanejaven i sobretot practicaven el seu esport oficial: xerrar. Entre tota la multitud, la discreta Gal·la s'agafava ben fort de la mà dels seus pares, amb els ulls ben oberts, buscant alguna cosa especial per comprar. Mentrestant els grans parlaven amb un i altre veí. La dona d'un amic del seu pare es lamentava dels seus mals, i un cop es desfogava, acaronava a la discreta Gal·la i li preguntava què voldria ser de gran. La resposta de la nena era amagar-se darrere les faldilles de la mare i pronunciar un “no ho sé” tímid i ofegat. La veïna del pis de sota es queixava del soroll que feia el pianista del bloc del costat, i quan s'afartava de criticar-lo, s'ajupia per preguntar-l'hi a la discreta Gal·la si el gat encara no li havia tornat la llengua que s'havia menjat.

Altra vegada, ella s'amagava darrere els pares i arrufava el nas. I així es passava el dia a Vila Xerraire, amb converses de carrer. Tothom tornava content a casa, excepte la Gal·la, que sempre marxava amb les mans buides i paraules

retingudes al cervell. Cada dia de mercat era igual que el passat. Molts temes es repetien, tant li feia, tothom xerrava, es desfogava i de passada intentaven que la discreta Gal·la els obsequiés amb alguna frase més. Però ella estava obstinada en trobar l'objecte perfecte que li omplís les mans que tenia aferrades als seus pares.

Diumenge rere diumenge passaven les setmanes, setmana rere setmana els mesos i els anys. Un dia de mercat, la discreta Gal·la es va veure a ella mateixa comprant productes per la seva nova llar. Una casa de parets buides i blanques, on hi regnava el silenci, que feia companyia a la seva soledat. Aquell diumenge es va adonar que ja era massa gran per anar agafada de la mà, ja podia caminar sola, sense necessitat d'ajuda al travessar. El mateix dia va observar el seu voltant i va veure grupets d'amigues caminant, agafades de bracet, rient i xerrant; parelles d'enamorats passejant, xiuxiuejant-se a l'orella paraules boniques, enllaçant-se les mans. Al passar pel seu costat, la discreta Gal·la va ajupir el cap, es preguntava en quin moment tothom s'havia cansat d'obligar-la a parlar. Sentia el pes de les seves paraules, ofegades durant tants anys, que ara ressonaven per les parets de casa seva, creant un eco aclaparador. Necessitava un lloc on guardar-les pensava, sinó l'edifici s'acabaria ensorrant per culpa de la monstruosa força que havien agafat. Una fiblada a l'estómac va dur-la a mirar-se les mans, a sentir la gran necessitat d'omplir-les. Mercat avall, al fons d'una paradeta d'antiguitats, va trobar allò que duia tants anys cercant. Una caixeta de fusta, no gaire bonica, però que semblava que tenia un bon encadenat.

Des d'aleshores, la Gal·la només vivia per la caixeta. Tancada dins de casa, escoltant l'horrible i punyent eco de la seva pròpia veu interior, plantejava mil opcions per volcar totes aquelles paraules que necessitava eliminar. Guardar-ho tot en clau i forrellat. El telèfon sonava, preocupat; el timbre de casa seva vibrava, tothom volia saber què estava passant. Però la discreta Gal·la només escoltava l'eco del so del seu silenci. Com més creixia l'eco, més petita es feia la Gal·la; com més poder tenia l'eco, menys forces li quedaven a la Gal·la; com més monstruós era l'eco, més defallia la Gal·la. Fins que al final, de tanta potència, les paraules van acabar impregnant totes les habitacions. La discreta Gal·la s'havia fet tant petita que ja no ho podia controlar, així que va guardar-se a ella mateixa dins la caixeta que sempre havia volgut tenir a les mans.

